

Χαιρετισμός της Προέδρου της Κίνησης Εκτοπισμένων Γυναικών Κύπρου Κθαίρης Αγγελίδου

Θα επιθυμούσα να ευχαριστήσω τον Σύνδεσμο για τα Δικαιώματα της Γυναίκας και όλως ιδιαίτερως την Πρόεδρο, την εξαίρετη φίλη και συμπαραστάτη του έργου μας Αλίκη Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου, για την πρόσκληση να παρευρεθώ στην τόσο σημαντική συγκέντρωση της απονομής του «Βραβείου Γυναικείας Κοινωνικής Προσφοράς», με την ευκαιρία της Ημέρας της Γυναίκας.

Θέλω να συγχαρώ θερμά τον Σύνδεσμό σας αλλά και το Σώμα Ελληνίδων Οδηγών, στο οποίο επάξια απονέμεται το Βραβείο φέτος, για την προσφορά του στις «Κατασκηνώσεις Υπηρεσίας». Και οι οποίες και στις μέρες της μαύρης συμφοράς της Κύπρου ήταν εκεί, παρούσες.

Γνωρίζω πολύ καλά το έργο των Οδηγών, υπήρξα κι εγώ στα νεανικά μου χρόνια, αλλά έζησα και την τεράστια προσφορά του Σώματος Κυπρίων Οδηγών στις φρικτές μέρες της προσφυγιάς.

Ήσθηναν αντίσκηνα, πρόσφεραν πρώτες βοήθειες, μαγείρευαν, κρατούσαν σε πλήρη τάξη τους καταυλισμούς. Κι όλα αυτά με χαμόγελο, με ένα καλό λόγο.

Μεταφέρω το θερμό χαιρετισμό των γυναικών της Κίνησης Εκτοπισμένων Γυναικών Κύπρου, όλων δηλαδή των εκτοπισμένων γυναικών της κατεχόμενης από τόν Αττίλα, εδώ και 27 χρόνια, Κυπριακής Γης, που αγωνίζονται για την επικράτηση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και την επιστροφή στις λεηλατημένες εστίες τους, στα σχολεία και τις εκκλησιές τους, που έχει συλήσει και καταστρέψει ο κατακτητής 500 εκκλησιές και μοναστήρια έχουν συληθεί, έχουν μετατραπεί σε στάβλους, αποθήκες, τζαμιά, μπαρς.

Τίποτε δεν έμεινε όρθιο στην κατεχόμενη περιοχή. Κι αυτοί οι Τουρκοκύπριοι φεύγουν, για να προστατέψουν από τις ορδές του Αττίλα και τους εποίκους τα γυναικόπαιδά τους. Από τις 120 χιλιάδες Τουρκοκύπριους το 1974, τώρα έμειναν γύρω στις 30 χιλιάδες, ενώ οι έποικοι που γεννοβολούν συνεχώς έχουν φτάσει τις 120 χιλιάδες.

Κάμνω έκκληση σε εσάς, και μέσω υμών σε όλο τον πολιτισμένο κόσμο να συνεργαστείτε μαζί μας, για να διεκδικήσουμε τα Ανθρώπινά μας Δικαιώματα, να πάψει πια η βία στο νησί, να ξημερώσουν μέρες Ελευθερίας, Ειρήνης και Δικαιοσύνης. Να σταματήσει η αγωνία των οικογενειών των αγνοουμένων και το δράμα των λιγοστών

πια εγκλωβισμένων μας, γέρων πια, αλλά που μένουν να πεθάνουν στη γη τους, να την κρατήσουν Ελληνική, έστω κι αν περνούν εφιαλτικές νύχτες χωρίς να ξέρουν τι θα τους συμβεί. Από 20.000 που ήταν το 1974 είναι τώρα γύρω στους 400.

Η φωνή μας να γίνει και δική σας, για να ξυπνήσει πια η ανθρωπότητα από το λήθαργο και την αδιαφορία που τη μαστίζει. Θέλουμε να πάμε στα σπίτια μας, στη γη μας, στους τάφους των γονιών μας.

Η κατοχή της Κύπρου, η μοιρασμένη Λευκωσία, η πόλη φάντασμα, η πόλη μου, η Αμμόχωστος που παρόλο ότι το Συμβούλιο Ασφαλείας το 1984 αποφάσισε με το ψήφισμα 550 ότι πρέπει να κατοικηθεί από τους νόμιμους κατοίκους της, μένει έρημη εδώ και 27 χρόνια. Κάτοικοί της τα φίδια και οι αρουραίοι.

Κατά καιρούς η απειλή του Ντεκτάς για περαιτέρω εποίκισμό, επικρέμεται στον ουρανό της Κύπρου.

Μας δοκίμασε όλους στα Στροβίλια, ένα κομμάτι που άρπαξε από τη νεκρή ζώνη. Μας απειλεί τώρα για το μικτό χωριό Πύλα, εκεί που δοκιμάζεται η κατακρεουργημένη Ελληνο-Τουρκική φιλία.

Αν πάτε στην Κύπρο, τότε θα καταλάβετε τί γίνεται. Να επισκεφθείτε τη γραμμή αντιπαράταξης, τη γραμμή της ντροπής της πολιτισμένης ανθρωπότητας. Μη διστάσετε να το κάμετε. Τότε θα καταλάβετε το δράμα της Κύπρου.

Πηγαίνω στο οδόφραγμα της Δερύνειας και βλέπω το σπίτι μου. Είναι δέκα λεπτά με τα πόδια. Όμως δεν μπορώ να πάω, γιατί εκεί παραμονεύουν οι ένοπλοι Τούρκοι.

Οι αγνοούμενοί μας είναι άλλο ένα στίγμα για τους «προστάτες των ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Ποιων ανθρωπίνων δικαιωμάτων; Έχουν καταπατηθεί όλα στην Κύπρο, εν ονόματι των συμφερόντων.

Τα θύματα και ο θύτης, η Τουρκία, αντικρύζονται με τον ίδιο τρόπο και κερδίζει ο θύτης, λόγω μεγέθους.

Φίλες μου, σε εσάς προσβλέπουμε, τις αδελφές μας, ότι θα κατανοήσετε τον πόνο και την αδικία και θα σταθείτε δίπλα μας σε ένα κοινό αγώνα για την Ελευθερία της Κύπρου.

Σας εύχομαι κάθε επιτυχία.